

Floor Martens (1998) is beeldend kunstenaar en fotograaf. Ze studeerde in 2019 af op de Maastricht Academy of Fine Arts and Design op de afdeling Fine Arts, na ook op de afdelingen Visuele Communicatie en Material Design te hebben gestudeerd. Floor Martens woont en werkt in Maastricht.

Ze was deelnemer aan *Museum Night Maastricht*, Natuurhistorisch museum Maastricht 2018; *Päpershop*, Hasselt, 2018; *Hier zouden rozen moeten staan*, Fine-arts eindexamen expositie, Maastricht, 2019; B32, *To be knocked unconscious, or in more extreme cases, killed by fruit* group exhibition, Maastricht 2019; *Make the Future*, Albert van Abbehuis, *Dutch Design Week*, 2019; *Multiply by Sharing*, Werkplaats K, Kerkrade, 2019; Odapark Venray, 2019. In 2020 werd haar het Limburgs Beeldende Kunst Stipendium toegekend.

Floor Martens is de tweede ontvanger van het Limburg Beeldende Kunst Stipendium, een beurs ingesteld door de Provincie Limburg. Het stipendium wil het werk van jonge Limburgse kunstenaars stimuleren en onder de aandacht brengen van een groter publiek. Het stipendium behelst een werkperiode aan de Jan van Eyck Academie, een tentoonstelling in *The Studio* en een geldbedrag van € 5000,-.

The Studio biedt een podium aan kleinschalige solopresentaties waarin kunstenaars verslag doen van recente ontwikkelingen in hun werk. In 2018 schonk de Provincie Limburg 'Het Limburg Beeldende Kunst Stipendium' aan Lex ter Braak ter gelegenheid van zijn afscheid als directeur van de Jan van Eyck academie. De commissie verantwoordelijk voor de selectie van het LBK Stipendium bestaat uit: Lex ter Braak, Stijn Huijts, directeur van het Bonnefanten en Joep Vossebeld, curator Odapark, schrijver.

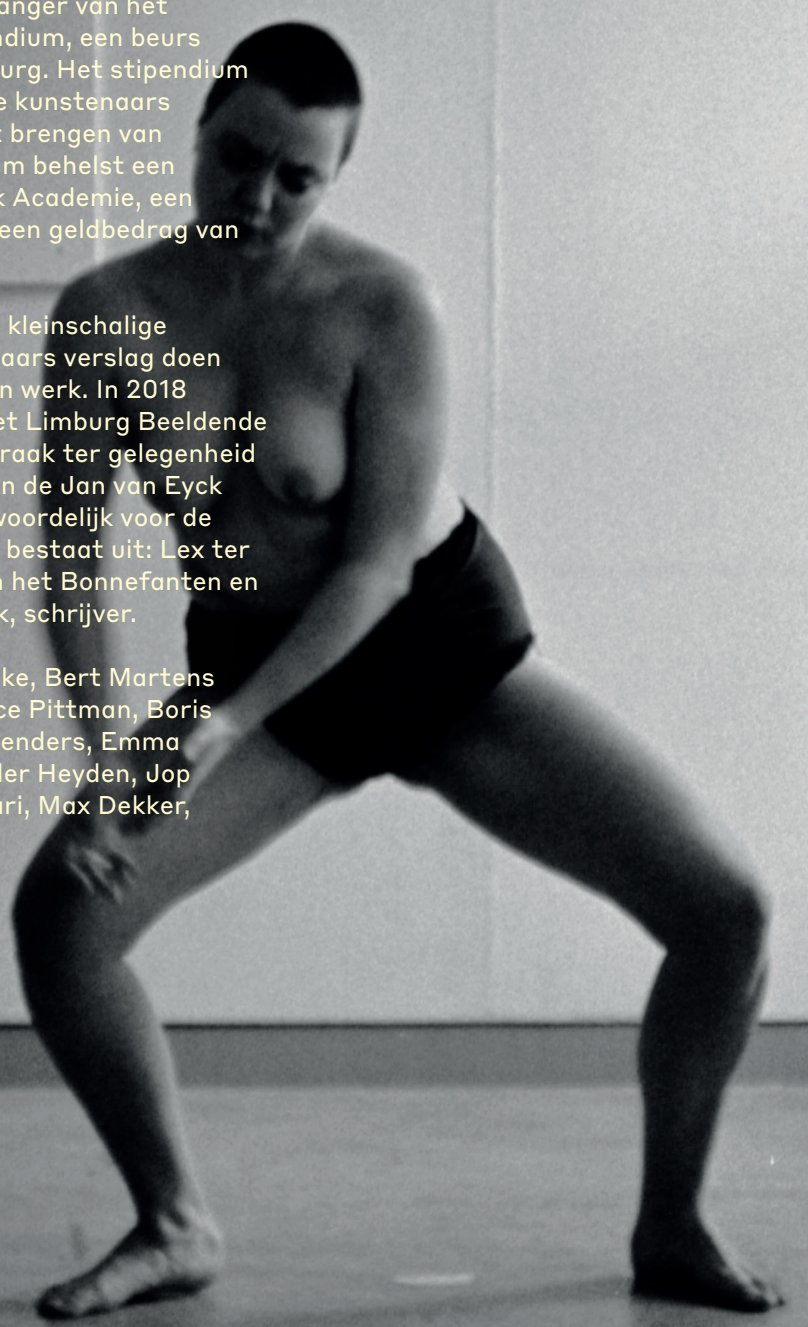
Met speciale dank aan: Romy Finke, Bert Martens en alle geportretteerden: Beatrice Pittman, Boris Dieleman, Darcy Neven, Emma Penders, Emma Peters, Gina Siliquini, Goya van der Heyden, Jop Delheij, Justin Livesey, Lola Safari, Max Dekker, Paula Kowalski, Pleun Moons.

www.floormartens.com

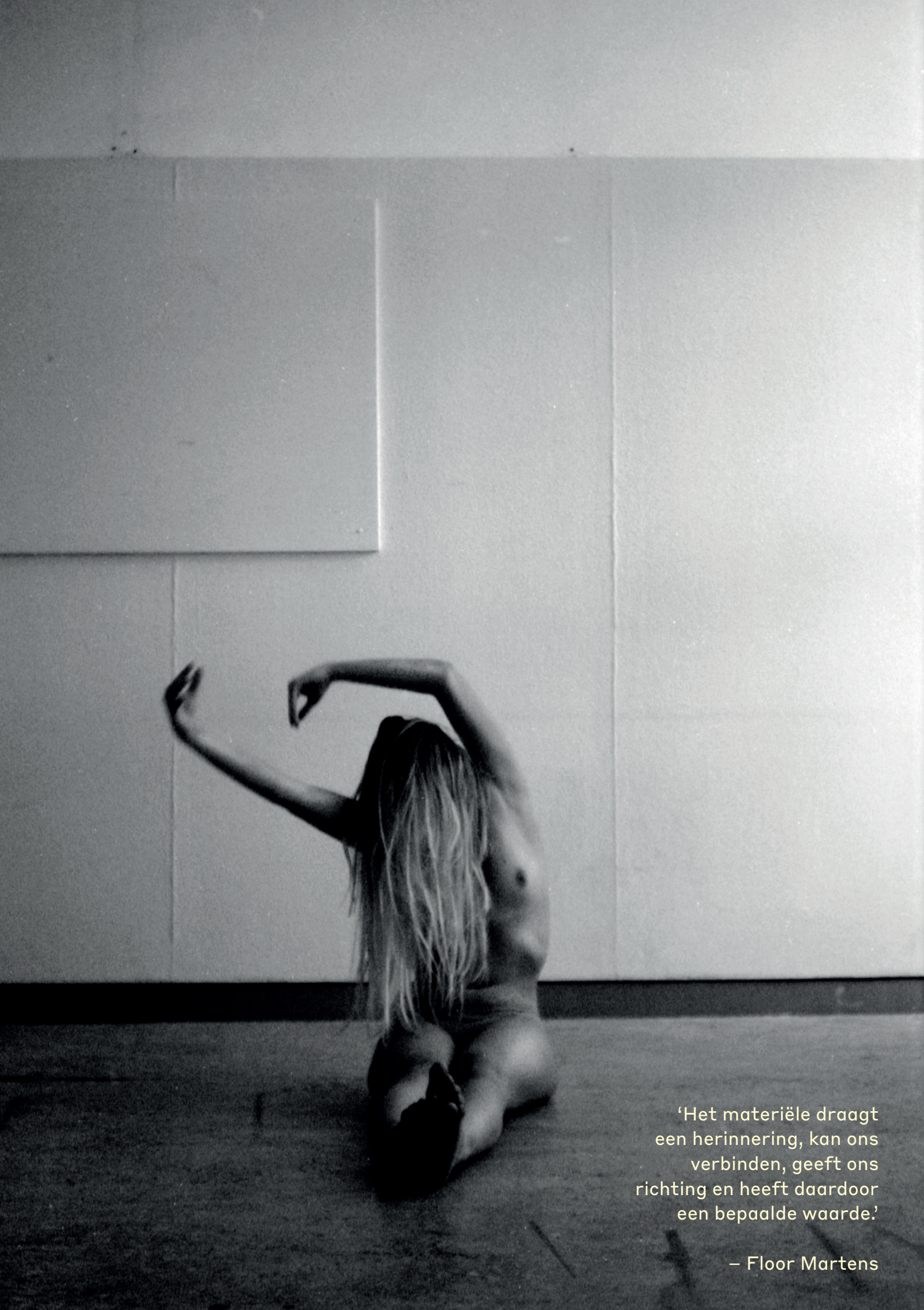
de dankbaarheid, de brieven, de mensen, je lichaam. Het is makkelijker iemand te vergeten, als eramen gisteren weer binnenvallen. Ik zou best.. Nee toch niet.. Jawel de beweging. Nee te veel. Togen ogen ogen ogen vertellen zo veel. Liever alleen zijn komt minder vaak voor. Wolken gedachtesijn hoofd in mijzelf. Af en af en toe. Het is koud het is winter. Maar jij jij jij jij. Ik ben va is de bomen. Alles is de bergen. Alles is de lucht. Verbonden. Ik had ogen van alle seizoenen. ouden en, maar het hoo gaag, rit mooi. Volle overgave, maar dan iets minder. B niet meer in door de beslagen ogen van de dood?' Vroeg hij aan mij. Ik droomde over dieren zonden houden. Labend wilt ne... Kunnen willen dat het doorgaat. Het is storm. Alles ma n. Ze ademde nog en hun donkere vlees was bezaaid met groene vliegen. Misschien moest ik toch eat mee ik abs... alle... het te slaan in mij en te schoppen en op mijn keel een dru jn netvlies verwerken. Hier hadden we het nog over laatst. Hoe eeuwig is een woord? Ik weet ook veel boosheid en razend en verdriet en onmacht en niet begrijpen en het willen begrijpen en nie ij is, het iets zal vervagen. Maar het zal opnieuw verschijnen. Iets over vasthouden en loslateniet weer opnieuw. Het... nutt... de... lo... de... te... moet... de... bij elk... film en elke keer seks en je toe trekken. Ik dwaal af. Het bloed ruikt sterk naar ijzer. Wat een fijne avond. Wat een fijnd schreeuw en huilen en slui en apot... het... gebeur... alleen... bin... in. Het schreeuwt het tra buik. Liefde maken. Die zeeën raasden door onze buiken. We liepen naar mijn huis waar gordijnezelf vooruit. Er is alleen vooruit. Tijd gaat vooruit. L... gzaam... vooruit... achteruit vooruit. En opnieuw draag ik een roze bril. De ene na de andere. We deelde de thee, deelde de liefde en de teped komt en het al goed is. En dan lig je daar te slapen op mijn bed en is er niets meer van over langs. Ik streelde door zijn haren. Hij met zijn vingers over mijn been. Zijn hoofd lag op mijngen die vertellen dat het oké is en me doen afvragen waarover ik ook alweer boos was. En dan zijn e hond loopt langs. Gedachtes op n langs. De kraan die ik niet goed dichtdraaide druppelt. Het ilometers verderop. Wg hadden nog veel gelachen met z'n allen. Om de voorgaande uren te compenser kaar te verselste. Mën te worden. Het l... v... n dichtbij was ik. Patronen dansten als ik mijn dkaars armen. Benen verstrengeld. Ja het gaat goed nee het gaat niet goed. Leven, niet overleven t, barste ik af en te... huilen uit. Japanse Notenboom. Hij die mij de namen van bom& maak het allemaal kapot in mijn hoofd. De dagen die ik alleen ben zijn verwarrend. Altijd twi loor me heen te kijken. Me laten vallen in deliefde is de hardere vorm van mee laten drijven of zd zoals ze er vroeger ook (niet) waren. Er zijn dingen dichtgegaan. Nooit meer nu volledig. Maar len zijn... de... me... an de... b... en. De... nsen die... dien... mijn... het... raken. Je keek me minuten... zijn meer dagen die goed beginnen zonder reden, en goed eindigen zonder reden. Misschien is de r... mijn... n... s... Je raakte me... Aan. Ik wilde met... e... dansen Dit stuk van onze dans. Toen ik tedeft en warmte. Mijn blik lijkt meer helder, de ruis lijkt meer weg. Kan weer beter zien. Maar n... lag daar de mooiste brief. Zijn woorden rieten mi... naar... dem... seiker. Zijn zinnen verwarde mij. e bent. De kleuren oranjegeel en paarsblauw maken de achtergrond groen. Je klanken en blik naar nou ik van jou.' Vol overgave. Het alles in mij. Ik schreef een brief terug die ik denk ik nooit el. Er begint iets te sterven waardoor dingen groeien. Alleen als er plek is kan iets groeien. I... ne verliefd. Het voelt goed. De roes van het middel. Het mannetje van de nooduitgang danste. De sndigen. Kom maar gauw, uit het duister weg, is gevaarlijk. Lichtverslaving. Ik wacht. Laat me ma en. Twee avonden vol dingen volgden elkaar. Het was vloeibaar. Het bruiste. Zeeën. Angst voor inten wachten. Ik wacht niet meer. Hoe het allemaal zal eindigen en ook verlopen. Steeds als ik bij... . Maar z... eerlijk. En houden van. De littekens schrijden.Hij sprak de woorden. Hij was het dier.rinnerd. Ik ben niet meer alleen met mijn gedachtes. Nee, ze worden aangevuld door houtachtige kl... asten met handen en woorden. We aten, spraken, zwegen, dronken, luisterden, voelden en deelden. Hnctionerend als metronoom. Mijn bed bezeten. Over mijg stoel een viltachtige blauwe jas. Ik ben e ' en groeien doet pijn. En daarna vielen we in slaap. Wacht... en lachten. Wat als je niet weet wat il het verder gaan? Hoe zal alles verder gaan en hoeveel duister en licht, en hoeveel dansen en sa e vertellen wat je moet doen? Wat als je bang bent? Wat is angst? Is angst slecht? Wat als je hooanken stoppen. Mijn woorden stoppen. Is het zintuig voelen misschien wel het meest buitenstaande jn bomen en we ontkiemen?. Zaadjes zijn er geplant en we beginnen te groeien. Groeien doet pijn. arte wereld. Wat als zintuigen werelden zijn? Er staan veel dingen scheef in het straatbeeld. Vo... r... lak zijn we nog teer. Elke storm blaast ons omver. Stormen zullen gaan liggen. De dingen zijn deis. Zwarte lijnen in de lucht van bomen. Een paar hoofdstukken en donkere wolken verder. Ik denk n. We waaien en deinzen. Vallen. Spoelen soms aan. Vallen. We zijn het schip en het oog. En we vgenomen zou moetan worden als ik niet rustiger werd. Werkte niet! De flinterdunne grens tussen wa amkozijn en het raam zelf. De deur en het huis. We weten het allemaal, maar we weten niks. Vragek mag betekenen. Gek worden. Gekken. Ik weet nogsteeds niet of ik veel voel of niet meer zo veel groeit op onze voeten en schouders, bij de stappen die we zetten en de tassen die we tillen. Het ook vreemd. IK herinner me de treinreis van ee anderhalf jaar geleden. Het stokbrood en de druiv... DIT IS ALLES. We kochten roze anjers met brem voor haar. Ze glimlachte. 2019. Wat ben je mooi als en vreeën in de tent. Meest zorgeloze, waardevolle. Een jaar geleden precies staat me bij alsof... art over je gezicht. Wang. Neus. Diep in slaap. Droomt alle zorgen weg. Ik zei, 'tot straks'. En eeft meer tijd nodig. Alsof ik elke dag opnieuw wee r moet wennen aan water dan is en hoe ik me mige lucht verandert en wolken vullen het blauw. Hij sei schreef, 'de Floor van toen.' Maar toenriode van benede zeeniveau in, zei ik. Doe het voor de levenservaring, ... De... is... Wat w... en. Hej zijn mooie moeilijke dagen en weken nu. We namen afscheid. Die dag was de tijd meer aanwet is het begin van het einde. Is dit het begin van het einde? Het einde van het begin. Toen het n... het eerst in mijn leven zag ik een lichaam uit- verdwenen waar het leven uit verdwenen was. Alleenoi en een roze wolk en blijdschap en vreugde. Toen we nog allemaal. Toen we nog lachten. En tran... hij ze al die tijd vasthield. Freesia's in wit en lila waren haar lievelings. De anjers van hun n het begin van het einde van toen. Nachten lang wangen vol tranen lachten. Toen. Met jou door g... rozen, anemomen, lelies, eucalyptus, ridderspoor, statys, leeuwenbekken,zuiderwindlelies, waxfsjes kopen. Naast de zeeën wonen. Bergen bekronene. Als ik de tijd van de wereld heb, wil ik hem n... ld met appelblad. Er zijn veel dingen- is een gedachte die meer dan eens voorbij komt. Is 'mijn wil wel maar ik durf niet. Waarom, waarom? Wanneer? Ik snap het wel, maar ik snap het nie. Waar... ocatie zoals mij kamer dat is? Laat de dingen de dingen zijn. Eenzame tuinstoel. Acht schapen in n jou? Waarom opnieuw en waarom bang voor mezelf? Ik zij. Ik wacht... wacht ik wacht... wacht... em. Geknotte platanen verliezen langzaam hun huid. Het sation waar we een spelspeelden op een dincht? Wacht wacht wacht de wacht wacht wacht! WACHT dan! Wacht op mij, wacht op mijn leven. Wacht... argel. Bomen tekenen zwarte lijnen tegen de lucht. Overstoomde beken. Avonturen kijken te verdwiju en dus op mezelf Tot ik niet meer wachte op jou en mij. En wij. Wacht maar af. Ik zit. Ik wacht... 'Loslaten, vertrouwen hebben'. Als ik dat eens geloofde. Uit mijn geest. Out of my mind. Ik smeeanen weer in voorraden. In overvloeden. Het is wel leeg maar niet stil. Het... wa... it moet. roeg of ik ook wel eens tijd voor mezelf pakte. Daar zat ik weer, op de boomstam. Op deze plek zour door. Dat ik moet. Het praat aan een stuk door. De lentegeur sluipt h... door. Hij slaap... c mezelf beloofd. Veel mensen dragen rood vandaag. Harder worden zachter worden. De eerste keren t het is. Ik maak me zorgen en alles staat stil en alles gaat door. De zwaan staat en zij praat e... loos. Verwachtingsloos. We hebben nog geen slechtbweer meegemaakt. Soms adem ik te veel in. Soms ngt niet meer. En ik uitgeput en lachen gaat over in huilen en ik zou willen. Ik weet niet wat h

FLOOR MARTENS

10.02 — 05.09.2021

the studio #4

‘Het materiële draagt een herinnering, kan ons verbinden, geeft ons richting en heeft daardoor een bepaalde waarde.’

– Floor Martens

Bij de Maastrichtse eindexamenpresentaties in 2019 valt Floor Martens (1998 Reuver) op met een reeks associatieve werken die van ambitie en moed getuigen. Ze toont zwartgekleurde resten gestold bloed in glazen bokalen en een vloer bedekt met (varkens) bloed, tot poeder ingedroogd, naast een intieme reeks foto's van haar naakte lichaam; van zichzelf met vrienden; van haar ouders en grootouders; maar ook van een dood konijntje op de weg. Martens creëert hier een gelijk speelveld voor mens en dier, het mentale en fysieke en het heel persoonlijke en meest algemene. Ze vraagt zich af welke waarden dit alles voor haar vertegenwoordigt en wat hun betekenis zou kunnen zijn. Een indringende ervaring biedt een afgesloten ruimte, alleen te bezichtigen via een kijkgaatje. De hallucinerend wit geschilderde kamer herbergt een vosje, een fragiel wezentje, even echt als mythisch, dat (tegen beter weten in) vredig in een soort wigvormige ruif lijkt te slapen. Grote thema's van leven en dood, verlies en transformatie resoneren in dit behoedzame, intieme werk. Dat maakt indruk en in een hoofdredactioneel commentaar noemt kunsttijdschrift Metropolis M Martens ingrepen 'moderne vanitas werken'¹.

Voordat ze in 2018 overstapt naar Autonom, studeert Martens aan dezelfde academie Visuele Communicatie en Material Design waar de nadruk ligt op fotografie en het aanleren van allerlei technieken en ambachten. Ze leert onder meer naaien, zeefdrukken en het bewerken van dierenhuiden. Wanneer Martens een dood konijntje voor de poort van haar ouderlijk huis vindt vallen dingen op z'n plaats. Met het achtergelaten lijkje dat 'nog zo levend aanvoelde'² en met haar eigen lichaam en dat van anderen als bron van materiaal gaat ze processen van verandering en transformatie verkennen. Ze vilt vlees en looit dierenhuiden, experimenteert met sperma en haar eigen menstruatiebloed en spint en vlecht dreadlocks van plukken haar die ze vervolgens presenteert in basale symbolische vormen. Het

Lijftaal, analoge prints/ analog prints, 2021

verwerken van organisch materiaal is aanvankelijk gruwelijk en vaak emotioneel vermoeiend maar Martens leert zichzelf, als lichamelijk wezen, opnieuw en op een andere manier ervaren en waarderen.

In deze jaren ontvangt Martens ongevraagd foto's van verongelukte dieren: een uiteengereten meeuw in het asfalt; een te pletter gevallen kuikentje tussen de kiezels; een spitsmuisje in het veld omkranst door bietenbladeren. Met een Riso-kopieermachine verwerkt Martens de treurige foto's tot fraaie grofkorrelige zw/w opnamen en bundelt ze in een handgemaakt boekje als teder monument voor al die onfortuinlijke wezentjes. De tekst is gezeefdrukt met dierenbloed. We zien hier opnieuw Martens aandacht voor het verwerkingsproces als een bezwerende rituele handeling. De ontbindende lijkjes op de toegestuurde foto's keren in de eeuwigdurende cyclus van leven en dood terug naar de bron, moeder aarde. In een vergelijkbaar proces laat Martens de contouren van wat ooit onvermoeibaar rondfladderde en scharrelde liefdevol oplossen in de lucide abstractie van de Riso druk.

De afgelopen maanden verdiepte Martens zich op de Van Eyck in fotografische processen en technieken. Het menselijk lichaam staat centraal en haar aandacht verschuift naar haar eigen kwetsbaarheid en gevoelens van onder meer verlies, angst en onzekerheid. Fragmenten uit haar dagboeken en briefwisselingen laat ze horen als audiowerk en verschijnen in typeschrift op grote bladen. Geraakt door een intense dansperformance gebaseerd op Ayahuasca-ceremoniën, neemt ze zelf deel aan een reeks Ecstatic-dance sessies, een soort meditatieve en expressieve, vrije dansvorm. Het vrije bewegen maakt veel los bij Martens die zich verwonderd over het instinctieve vermogen van het lichaam om diepgewortelde intuïties uit te drukken. Dans ofwel het expressief bewegen van het lichaam is als een vorm van directe communicatie die 'sneller en trager' is, aldus Martens, 'Bij dans is de essentie veel dichterbij'.³ Ze maakt foto's van zichzelf en vraagt vrienden om eveneens voor de camera te dansen of te bewegen. De analoge opnamen van de jonge vrouwen en mannen presenteert Martens als een ingelijste reeks zw/w foto's aan de wand. Het doet wel denken aan emblemata, zinnebeelden die abstracte begrippen uitdrukken zoals kracht en liefde. Martens verwondering over het wezenlijke en waarachtige van individuele lichaamsexpressie wordt zo een verkenning naar een nieuwe mentale en emotionele taal.

Paula van den Bosch

- 1 uit: *I just want to be special like everybody else** - Graduation Shows 2019 Academie voor Beeldende Kunst en Design Maastricht, Domeniek Ruyters in: Metropolis M 08.07.2019
- 2 uit: introductietekst *Bloedmooi* Floor Martens Geciteerd van <https://www.floormartens.com/tekst>
- 3 uit: interview met Floor Martens door Paula van den Bosch d.d. 28 oktober 2020 in de studio van Van Eyck Academie Maastricht

